

KOMUNIKAT PRASOWY nr 120/22

Luksemburg, dnia 7 lipca 2022 r.

Opinia rzecznika generalnego w sprawie C-83/21 | Airbnb Ireland i Airbnb Payments UK

System podatkowy najmu krótkoterminowego nakładający obowiązki na pośredników w najmie nieruchomości: swoboda świadczenia usług nie stoi na przeszkodzie obowiązkowi zbierania i przekazywania informacji ani obowiązkowi pobrania podatku u źródła

Obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego stanowi jednak nieproporcjonalne ograniczenie swobody świadczenia usług

Airbnb jest globalną grupą prowadzącą internetowy portal pośrednictwa w najmie nieruchomości o tej samej nazwie, umożliwiający nawiązywanie kontaktu między, po pierwsze, wynajmującymi, którzy dysponują miejscami zakwaterowania, a po drugie, osobami poszukującymi tego typu zakwaterowania, przy czym płatność za udostępnienie zakwaterowania jest pobierana od klienta przed rozpoczęciem najmu i przekazywana wynajmującemu, jeżeli nie doszło do zakwestionowania przez najemcę.

Włoska ustawa z 2017 r. ustanawia nowy system podatkowy krótkoterminowego najmu nieruchomości poza działalnością gospodarczą, dotyczący Airbnb jako podmiotu prowadzącego portal pośrednictwa w najmie nieruchomości i mający zastosowanie do umów najmu nieruchomości mieszkalnych przez osoby fizyczne poza działalnością gospodarczą na okres nieprzekraczający 30 dni, bez względu na to, czy są one zawierane bezpośrednio z najemcami, czy za pośrednictwem osób prowadzących działalność w zakresie pośrednictwa w najmie nieruchomości lub osób prowadzących portale internetowe. Od dnia 1 czerwca 2017 r. dochody pochodzące z takich umów najmu podlegają podatkowi cedularnemu w formie podatku ryczałtowego według stawki 21%, a dane dotyczące umów najmu muszą być przekazywane organom podatkowym. Osoby prowadzące działalność w zakresie pośrednictwa w najmie nieruchomości, a także osoby prowadzące portale internetowe, gdy pobierają czynsz, powinny pobrać, jako płatnicy podatku, podatek u źródła w wysokości 21% kwoty czynszu oraz wpłacić ów podatek organom podatkowym. Osoby niebędące rezydentami i uznane za nieposiadające stałego zakładu we Włoszech mają obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego jako podmiotu odpowiedzialnego za zapłacenie podatku.

Airbnb Ireland UC i Airbnb Payments UK Ltd, należące do globalnej grupy Airbnb, wniosły skargę o uchylenie decyzji dyrektora organu podatkowego wprowadzającej w życie nowy system podatkowy. Consiglio di Stato (rada stanu, Włochy), do której Airbnb wniosła odwołanie, zwróciła się do Trybunału o dokonanie wykładni szeregu przepisów prawa Unii w kontekście obowiązków nałożonych przez ustawę krajową na pośredników w krótkoterminowym najmie nieruchomości.

W przedstawionej dziś opinii rzecznik generalny Maciej Szpunar zauważył przede wszystkim, że obowiązki zbierania i przekazywania organom podatkowym informacji, a także obowiązek pobrania podatku u źródła oraz obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy

2015/1535¹. Wynika stąd, że Włochy nie miały obowiązku uprzedniego powiadomienia o nich Komisji pod rygorem braku możliwości powołania się na nie wobec jednostek. Sąd krajowy poruszył bowiem kwestie braku powiadomienia Komisji o włoskiej ustawie oraz braku możliwości zastosowania włoskich przepisów względem Airbnb.

Przywołując wyrok *Airbnb Ireland*², rzecznik generalny uznał następnie, że art. 56 TFUE³ dotyczący swobody świadczenia usług nie stoi na przeszkodzie obowiązkowi zbierania i przekazywania informacji ani obowiązkowi pobrania podatku u źródła. Co się tyczy pobrania podatku u źródła, rzecznik generalny zauważył, że chociaż obowiązek ten jest obciążeniem znacznie większym niż zwykły obowiązek informowania, to nie stanowi on pośredniej dyskryminacji usługodawców transgranicznych – jak utrzymuje Airbnb, podnosząc, że prawie wszystkie platformy obecne na rynku włoskim mają siedzibę w innych państwach członkowskich. Zdaniem rzecznika generalnego nałożenie obowiązku pobrania podatku u źródła na pośredników uczestniczących w zapłacie czynszu jest całkowicie zrozumiałe, jako że działalność znacznej liczby osób fizycznych, które nie podlegają obowiązkom nałożonym na przedsiębiorców, jest ze swej natury trudna do skontrolowania pod względem podatkowym. Ponadto odnośny system podatkowy nie dotyczy opodatkowania usług Airbnb, lecz opodatkowania działalności polegającej na najmie nieruchomości położonych na terytorium Włoch, leżącej u podstaw tych usług. W konsekwencji system ten mieści się bez wątpienia w kompetencji podatkowej rządu włoskiego.

Jeżeli chodzi natomiast o obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego, rzecznik generalny przypomniał, że Trybunał w wyroku *Komisja/Hiszpania*⁴ orzekł już, iż obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego nałożony przez ustawodawstwo hiszpańskie na usługodawców świadczących usługi transgraniczne właśnie w celu przekazywania informacji i pobierania podatku stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobody świadczenia usług, w związku z czym jest sprzeczny z art. 56 TFUE. Wynika stąd, że obowiązek wyznaczenia przedstawiciela podatkowego nałożony przez włoską ustawę jest sprzeczny z art. 56 TFUE.

Rzecznik generalny określił wreszcie ramy mającego zastosowanie prawa Unii. Jest on zdania, że wszystkie wspomniane obowiązki – jako że są one objęte dziedziną podatków – są wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 2000/31 w sprawie usług społeczeństwa informacyjnego oraz dyrektywy 2006/123 dotyczącej usług na rynku wewnętrznym. Wynika stąd, że przepisy krajowe, które owe obowiązki nakładają, również są wyłączone z zakresu stosowania tych dyrektyw.

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału rozpoczynają właśnie obrady w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).

² Wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., *Airbnb Ireland*, C-674/20 (zob. komunikat prasowy nr 66/22).

³ „W ramach poniższych postanowień ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii są zakazane w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia.

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, mogą rozszerzyć korzyści wynikające z postanowień niniejszego rozdziału na obywateli państwa trzeciego świadczących usługi i mających swe przedsiębiorstwa wewnątrz Unii”.

⁴ Wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., *Komisja/Hiszpania*, C-678/11.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) opinii jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu przedłożenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Nagranie wideo z przedstawienia opinii jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

